

PŘÍBĚH BYL SLOŽITĚJŠÍ

V AMFITEÁTRU UPROSTŘED PLÁČE PROPUKLO NÁSILÍ.

Tizerkane vrhli své oštěpy. Duchové s plamennými křídly vzletly a odrazili je.

Veškerá Saraiina naděje na přežití se rozpadla při prvním zařinčení kovu o kov. Vzhlédla k nebi. Citadela byla z poloviny pryč. Její srdce volala po Lazlovi. Představovala si, že slyší ta jeho, jak volají po ní. Bylo to celé tak nespravedlivé. Nikdy neměli nejmenší šanci – nikdo z nich. Jejich životy byly od začátku zapletené v síti nenávisti. Pokusili se je vymotat a nepodařilo se jim to. A teď?

Duchové odráželi vržené oštěpy těmi svými, takže žádný k potěru bohů nedolétl. Tizerkane zařvali a zaútočili meči a shora vystřelili lučištníci. Sarai slyšela brnkání tětiv ze všech stran a ucítila na tváři zaševlení vzduchu. Šípy jsou rychlejší než oštěpy a mnohem menší. Duchové je nezvládnou odrazit všechny, a střelci navíc měli výhodnější pozici. Sarai zalapala po dechu a rozhlédla se, jestli byl někdo zasažen. Uviděla Ruby a Ferala s horečně vykulenýma očima. Suheyta se mezi nimi začínala hýbat. Minya s Ellen a Ellen po boku stála pevně jako skála a zuřila. A Sparrow...

V okamžiku, kdy na ni padly Saraiiny oči, sebou Sparrow trhla. Klečela mezi Eril-Fanem a Azareen, do zad ji zasáhl šíp a srazil ji dopředu.

„Ne!“ zaječela Sarai a rozběhla se k ní. Kam ji zasáhli? Neviděla to přesně. *Prosím. Ne do srdcí, do ničeho životně důležitého*, modlila se, zatímco kolem pršely další šípy.

Sparrow se hrbila nad Azareen. Sarai k ní doběhla, když se pokoušela narovnat. „Zůstaň u země!“ řekla jí a pokoušela se ji zastínit vlastním tělem.

„Ne,“ řekla Sparrow a s bolestným zasténáním se zvedla. Šíp ji zasáhl vysoko a na straně, zabodl se jí pod pravou lopatku. Teklo jí hodně krve. Byla jasně karmínová. Oproti ní vypadala Sparrowina kůže sinale a nemocně. Sarai si nemyslela, že by její zranění bylo smrtelné – aspoň pokud půjde ošetřit a nepřibude k němu další a další.

Pokud tahle bitva neskončí smrtí jich všech.

Do vzduchu se jako serafim zvedl vnitřní kruh duchů s roztaženými, překrývajícími se ohnivými křídly. Minya je využila jako štít. I když pořád nedokázali odrazit všechny šípy, zabraňovali střelcům v míření. Jenomže Sparrow byla pořád uprostřed kruhu, tam, kde byla nejmíň chráněná.

„Pojď sem,“ řekla jí Sarai, objala ji a zatáhla – jemně –, aby ji odvedla pryč od těl, za Ruby, Feralem a Suheylou, kteří se krčili pod křídly serafů.

Ale Sparrow se bránila. Znovu jí řekla: „Ne.“

Ztrápená Sarai se na ni zadívala, připravená nebýt jemná, pokud to bylo potřeba, aby ji dostala do bezpečí. „Sparrow, není bezpečné...“ začala znovu, ale odmlčela se. Uviděla ji jasně a došla jí slova. Předtím jí připadalo, že je Sparrow bledá. Jenomže nebyla bledá. Byla šedá.

Sarai věděla, co to znamená, ale než se nad tím stačila zamyslet, do chaosu se ozval hromový hlas.

„ZASTAVTE PALBU!“ zaburácel.

Byl hluboký a znělý. Sarai ho uslyšela a poznala ho. Nemohla tomu uvěřit z jednoduchého důvodu – bylo to nemožné.

Byl to Eril-Fanův hlas. Jenomže Eril-Fane byl mrtvý. Měl probodnutá srdce. Jeho tělo leželo přímo...

... *tady?*

Sarai se ohlédla tam, kde z druhé strany vedle Sparrow leželo Eril-Fanovo tělo. Jenže teď už tu neleželo. Zvedalo se – *on* se zvedal na nohy.

Ale *jak?* To žihadlo mu prolétlo středem těla. Sarai nebyla žádný odborník přes zranění, ale i jí bylo jasné, že tohle bylo smrtelné, a viděla, jak to dopadlo poprvé, než se uzavřela časová smyčka. Jejich oči zůstaly bez života. Nebylo o tom pochyb. A přece se teď její otec zvedal ze země. Zůstala nevěřičně zírat. Chtěla, aby to byla pravda, ale nebyla schopná tomu věřit. Byla to ta samá magie jako nahoře v citadele, která ho přivedla zpátky k životu, jen aby mohl zemřít znovu?

Ale to nedávalo smysl. Citadela byla skoro pryč. Jejich nepřátelé byli daleko.

A pak si to s hrůzou uvědomila: Eril-Fane měl nepřítele přímo tady. Samozřejmě. Tohle byla Minyina práce. Musela být. Zachytila jeho duši. Vůbec nebyl živý. Tohle byl jenom jeho duch ovládaný Minyou.

Ale... jestli to byla pravda, tak kde bylo jeho tělo?

Sarai se motala hlava. Všechny možnosti života, smrti a magie jí vířily v mysli. Kdyby byl Eril-Fane duch, byl by tu dvakrát, jako byla Sarai dvakrát tehdy v zahradě: duch a mrtvola vedle sebe. Ale tady žádná mrtvola nebyla. Byl tu jenom *on* – slabý, v bolestech, celý od krve, ale živý. Roztřeseně se postavil na nohy.

„Řekl jsem ZASTAVTE PALBU!“ zaburácel znovu a déšť šípů ustal. „Tizerkane, složte zbraně!“ poručil. „Tyhle děti jsou pod mou ochranou!“

Nastalo napjaté ticho. Dokonce i duchové ztuhli, jak Minya zírala na svého nepřítele a v jejím výrazu se prala nenávist s překvapením. Všechny oči se upíraly na Bohovraha.

Všechny kromě těch Sparrowiných. Měla je zavřené. Dýchala mělce. Šíp jí trčel z ramene a z rány jí kapala zářivá krev. Všechny tyhle věci vyprávěly příběh – o dívce zachycené v křížové palbě –, ale ten příběh byl složitější a Sarai to teprve začínala chápat.

Nahore v citadele, když se časová smyčka rozpojila, se Sparrow rozběhla po ochozu k válečníkům. Když dovnitř sáhla ruka serafa a vytrhla je ven, když je tady hodila na zem, Sparrow zůstávala pořád s nimi. Teď se skláněla nad Azareen. Ruku měla strčenou pod jejím brněním. Sarai viděla její prsty skrz díru po vosím žihadle, které proděravělo bronzový krunýř.

Sparrowina ruka spočívala na Azareenině ráně. To byl ten příběh.

Eril-Fane byl naživu. To byl ten příběh.

Sparrow měla zavřené oči v hlubokém soustředění a kůži měla šedou, a *to byl ten příběh*. Byla šedá, ale jak se Sarai dívala, přestala to být pravda. Sparrowina barva se ztrácela a měnila se takřka před očima. Šedý odstín získal novou sytost, jak poslední náznaky modři opouštěly její kůži a uvolnily místo krásné, hedvábné kaštanové hnědé. Až na tu krev, šíp a její oblečení – spodničku ze šatny bohyně tajemství – by mohla být dívkou z Pláče. Sparrow vypadala *lidsky*.

„Och,“ vydechla Sarai a pokoušela se to pochopit.

Sparrow – Orchidejová čarodějka – uměla přimět věci růst, a to nejenom květiny a kimril. Ale mohla doopravdy dokázat *tohle*, nechat znovu narůst to, co bylo uvnitř Eril-Fana rozervané?

Jak to ale vysvětlit jinak? A pokoušela se zahojit i Azareen. Jenomže... jestli byla všechna modř ze Sparrowiny kůže pryč, zbývala jí na to ještě nějaká moc?

Sparrow se nad ní pořád skláněla se zavřenýma očima, ale jestli nebyla Azareen zahojená teď, už ani nebude.

Sarai ztěžka polkla. Teď se všichni dívali na ně. Eril-Fane se sotva narovnal a zastavil boj, než znovu padl na kolena vedle své ženy. Tvář měl staženou a čelisti zařaté. Díval se na Azareen se skoro zuři-

vou naléhavostí. Chytil ji za ruku a schoval ji do obou svých. „Žij,“ zašeptal jí. „Azareen, žij.“ Z hrdla se mu vydral přidušený vzlyk, a potom dodal, jako by se modlil: „Thakro, *prosím*.“

Azareen otevřela oči.

Na okamžik se na sebe ti dva zadívali se vši nadějí a úžasem svých mladších já, jako kdyby ten ztracený čas – těch osmnáct let – vůbec neuplynul a oni měli všechno před sebou. Když Azareen promluvila, byla to otázka. Slabým hlasem se zeptala na to, co předtím opakovaně přerušovala jejich smrt. Myslela si, že odpověď svého muže nikdy neuslyší, že se nikdy nedozví, co jí chtěl před smrtí říct. „Má lásko,“ zašeptala. „*Co by sis přál?*“

Ale na odpověď si musela ještě počkat.

Sparrow se zhroutila. Eril-Fane ji zachytil a teprve teď si všiml toho šípu a krve. „*Medici!*“ zahulákal a vyštěkl několik jmen.

Na druhé straně ochranného kruhu duchů se jmenovaní Tizerkane ocitli před rozhodnutím mezi poslušností a zdí z duší s křídly a oštěpy.

„*Dost!*“

Ten výkřik přišel od Minyi. Byl řezavý. Jediným plynulým pohybem se dvacet duchů otočilo do středu kruhu a zamířilo oštěpy na Eril-Fana. Když se na něj Minya zadívala, viděla vraždu. On *byl* Masakr a teď měl Sparrow. „*Ruce pryč od ní, ty vrahu dětí!*“ zavrčela na něj.

„*Minyo!*“ Sarai se otočila k ní a tep jejích srdcí nabral překotné tempo. Hodlala zmařit Sparrowin zázrak a zabít, co ona zachránila? Byla Minya tak daleko, tak zlomená, že by zahodila tuhle poslední možnost odložit nenávist a žít?

Jenomže cokoli, co by Sarai mohla říct, zmizelo při pohledu na Minyu, a stejně tak zmizela veškerá naděje na budoucnost. Aspoň pro ni.

Protože Minya byla šedá taky.

50

ŠTASTNÉ VYPRCHÁNÍ

LAZLO SI VYŘVAL HLAS DO CHRAPOTU, ale zdálo se, že ho Nova ani neslyší. Jako trans na ni dopadla jakási znepokojivá, poklidná otupělost – jako kdyby byla někde jinde a tělo jí jenom drželo její místo ve světě.

Lazlo byl pořád uvězněný s nohama zabořenýma hluboko v mesarthiu, zatímco se citadela postupně provlékala portálem a jakákoli naděje na záchranu Sarai byla čím dál vzdálenější.

Když prosil Novu, aby nezvedala severní kotvu, myslel na Pláč – na jeho podloží a budovy a na bouřlivou podzemní řeku. Až potom, co ho ignorovala a z puklin vysála veškeré mesarthium, mu došel ten druhý důsledek. V tom okamžiku, kdy si uvědomil, co to znamená a co se stane, měl pocit, jako by se vrátil na ulici a díval se na Saraiino polámané tělo nabodnuté na bráně. Přísahal si, že nedopustí, aby se jí něco stalo. Slíbil, že se za ní vrátí. „Myslíš, že by mi v tom něco mohlo zabránit?“ zeptal se jí ten den ráno.

A teď tu bylo něco – někdo –, co mu *bránilo* a on *přicházel o rozum*. Nova ho neposlouchala, a i kdyby, stejně by mu nerozuměla. Zkoušel prosit ostatní. „Nemají mesarthium. Vyblednou. *Chápete, co to znamená?*“

Rook, Werran a Kiska byli vývojem situace znepokojení. Lazlo to poznal z jejich tváří a z rychlých, temných pohledů, které vrhali na

Novu a jeden na druhého, ale očividně se báli jí odporovat. „Aspoň jim nechte trochu toho kovu,“ prosil Lazlo. Všiml si, že mají na krku medailony, jako měla Nova diadém. Všichni nosili mesarthium na kůži. „Takhle,“ řekl a ukázal na Werranův medailon. „Jen tolik, aby nevybledli.“

Werran ztratil trpělivost. Vnitřní konflikt provinilosti ho hnál k úsečnosti. „Stát se obyčejným člověkem není horší osud než smrt. Naučí se s tím žít.“

Naučí se s tím žít. Lazla se zmocňovala hysterie. „Myslíš si, že tu šlím proto, že se *stanou lidmi*?“ Jeho vykřičený hlas burácel horečně a hrubě. Nikdy v životě takhle nezuřil. Vypadal jako posedlý. „Poslouchej mě! Ta holčička, se kterou jste vyrostli? Copak nevíte, jaký má dar? Zachytává duše. Brání jim v rozplynutí do nicoty. Jestli vybledne, ano, stane se z ní člověk. Možná se *naučí s tím žít*.“ Vjel si prsty do vlasů a sevřel si lebku. Zarýval si do ní prsty ve snaze umlčet řev zoufalství. „Ale Sarai ne. Nebude s tím žít, protože *není naživu*. Musíte mi pomoci! Jestli Minya přijde o svoji moc, *Sarai se rozplyne*.“

Minya nechápala, co se děje. Zírala na Sparrow, kterou Eril-Fane předal do náruče Ruby. Byla v bezvědomí a žádný z mediků neměl odvahu prorazit zástup duchů. „*Co jste jí to provedli?*“ obořila se na ně. Nemluvila o tom šípu nebo krvi, ale o Sparrowině barvě – jako kdyby lidskost byla chorobou a Eril-Fane s Azareen ji nakazili.

„Nic jí neprovedli,“ řekla Sarai. Azareen se teď se Suheylinou pomocí taky posadila. Stejně jako Eril-Fane vypadala slabě a vyčerpaně, ale byla živá. „Sparrow to udělala sama,“ pokračovala Sarai. „Uzdravila je a vyčerpala všechnu svoji magii.“

Minya se nikdy netvářila víc opovržlivě. „Nebud' hloupá. Naše magie se nedá *vyčerpát*.“

„Dá,“ odpověděla Sarai a mrazilo ji z té strašlivé pravdy a z toho, co znamenala pro ni. „Děje se to. Když nejsme v kontaktu s mesarthiem.“

„Je to zdroj naší moci,“ vysvětloval jí Feral. „Netušili jsme to, dokud jsme tě nedali do postele a ty jsi nezačala šednout. Mysleli jsme si, že umíráš, ale Lazlo věděl, co dělat. Položil tě na podlahu.“

Feral mluvil dál, ale Sarai už ho neslyšela. Při zvuku Lazlova jména se málem obrátila naruby. Bylo to jako kopanec do břicha, nemohla se nadechnout, protože v tu chvíli pochopila, že už ho nikdy neuvidí.

Z odstínu Minyiny kůže Sarai poznala, že jí nezbývá moc času.

Vybavila si Lazlovo překvapení, že Minya bledne tak rychle. Ostatní spali v postelích každou noc – anebo v Saraiině případě každý den. Nebyli s kovem v kontaktu celé hodiny v kuse a nejevili přítom žádné známky blednutí. Jenomže oni svoje dary ve spánku nepoužívali; Minya ano. Neměla od toho svého ani vteřinu oddechu. Kvůli všem těm duchům z ní moc musela neustále přetékat, ale dřív na tom nikdy nezáleželo, protože byla pořád v kontaktu s mesarthiem. Citadela ji bez přestání zásobila mocí. A teď už ne.

Sarai zaklonila hlavu a podívala se na nebe právě včas, aby zahlédla poslední záblesk serafa zmizet z dohledu. Byl ze Zeru pryč. V zoufalství se obrátila na svého otce. „Je ve městě nějaké mesarthium?“

„Jsou tu kotvy...“ odpověděl nejistě. Když je citadela pohlcovala, byl v bezvědomí.

Sarai zavrtěla hlavou. „Sebrali je. Jsou pryč. Není tu někde aspoň nějaký kousek?“ V jejím hlase zaznívala naléhavost a strach.

„O co jde? V čem je problém?“ zeptal se Eril-Fane.

Ale Feral to pochopil, stejně jako Ruby. Oči se jí zalily slzami. Zakryla si pusou rukou. „Ach. Ach ne. Sarai.“

Ellen a Ellen to pochopily taky. Obě se zděšeně podívaly na Minyu. Ta měla obočí svráštělá zuřivostí, zmateností a něčím podobným děsu. Podívala se dolů na svoje ruce, které měly barvu popele, a potom zpátky nahoru.

Sarai by nedokázala říct, jakou od ní očekávala reakci. Minya jí vyhrožovala přesně tímhle osudem a byla ochotná svým slovům do-
stát. Nazývala Sarai zrádkyní, ovládala ji jako loutku, její duši vyu-
žívala jako trumf ve hře. Ani by ji nepřekvapilo, kdyby teď Minya
pokrčila rameny a popřála jí šťastné vyprchání, jako kdyby jí přála
k narozeninám.

Ale neudělala to. Duchové s oštěpy namířenými na Eril-Fana se
semkli blíž, natlačili se na něj a zvedli zbraně. „Musí tu někde nějaké
mesarthium být,“ prohlásila Minya. „Přines ho!“

Eril-Fane bezmocně zakroutil hlavou. „Byly tu vždycky jenom ty
kotvy.“

„Lžeš!“ obvinila ho a duchové mu opřeli oštěpy přímo o hrdlo.
Tam pulsoval jeho život a sebemenší bodnutí by ho ukončilo.

„Ne!“ vyhrkla Sarai. Azareen a Suheyla zděšeně vykřikly. „Žádné
další tu není,“ potvrdila Azareen. „Přísahám. Dali bychom vám ho,
kdybychom nějaké měli!“

„Moje zlatíčko, má zmije,“ řekla Minye Velká Ellen s žalostnou,
sametovou něžností. „Jenom to urychluješ, holčičko. Nechápeš to?
Čím víc svůj dar používáš, tím rychleji se vyčerpá.“

Minya ztuhla, jak jí tahle jednoduchá pravda došla. Všechno jako
by zrychlilo – jako by měla vítr v uších, i když nefoukalo, jako by se
řítila k útesu, i když tu žádný nebyl. Najednou, jako kdyby se překlo-
pila nějaká osa, zakusila pouta svých duchů z jiné perspektivy. Dřív
si vždycky uvědomovala emoce, které jimi tlačily na ni, tu *nenávist-
-strach-zoufalství*, které nikdy neutuchaly. Teď ale pocítila, co vychá-
zelo z ní a vlévalo se do nich: její vlastní síla, její dar, který s každou
vteřinou slábl – zásoba, která se už nedoplní. Cítila, jak se vyprazd-
ňuje. Brala svoje duchy jako svou sílu, jako to, co ji ochrání a s čím
ochrání svou rodinu. Tenhle předpoklad teď vzal zasvě.

Podívala se na svoje ruce a byly šedé. A potom se podívala na Sa-
rai, pak na všechny svoje duchy a udělala něco, co ohromilo všech-
ny kolem.

Propustila je.

Vždycky si svůj dar představovala jako pěst svírající svazek vláken. Teď tu pěst otevřela. Vlákna z ní vyklouzla. Obrovská tíha se zvedla, jak propustila všechny duše nasbírané od Masakru kromě tří. Saraiino vlákno bylo jako pavučinové hedvábí, lehounké, křehké a zářivé jako hvězdy. Minya ho svírala, pevně, ale něžně, jako kdyby si ho mohla nechat, udržet ho.

Pouta Ellen a Ellen byla jiná. Když všechna ostatní odpadla, tahle zůstala. Byly to první duše, které zachytila, a udělala to v šoku po krvavém Masakru, když bylo po všem tom křiku a umírání a ona byla naživu a sama se čtyřmi dětmi, které zachránila.

Pouta Ellen a Ellen nebyla lehká a křehká. Byla tuhá jako stará kůže a nespočívala v jejím držení jako pavučinky, které mohou lehce vyklouznout. Měla kořeny hluboko v její vlastní bytosti. Byla její součástí a Ellen a Ellen zůstaly po jejím boku, zatímco se zbytek duchů – celý ten kruh kolem – jednoduše rozplynul.

V jejich tvářích probleskla svoboda. Sarai mezi nimi viděla malou Bahar a Guldan, starou tatěrku, která dělala ty nejkrásnější elilithy. Byl tam komorník Kem a rozplýval se. A uviděla i Ari-Eila, mladého bratrance svého otce a tím pádem svého příbuzného. Ucítila záchvěv lítosti nad jeho vypřecháním, o to víc, že to vypadalo, jako by se lítost objevila i v jeho tváři, jako by nebyl připravený odejít. Ale pak byl pryč, všichni byli pryč, jako kdyby amfiteátr vydechl hluboký povzdech, který jako sladký vítr zavanul přes řady válečnicků Tizerkane, zvedl se vzhůru nebi a všechny osvobozené duše vzal s sebou.

Potom zavládlo naprosté ticho. Minya znovu zakusila klid a lehkost, jako když jí Nova ukradla její moc. Ta drtivá tíha se zvedla a hučení nenávisti ustalo, ale Minya necítila úlevu. Cítila čiré zděšení.

Mezi potěrem bohů a válečnický už nebyla žádná bariéra. Viděli jedni na druhé. Minyu vyděsilo jejich množství, jejich velikost, je-

jich *nenávist*. Byly to ty pohledy, které tak dobře znala, ty, které říkaly: *odpornost*.

Nikdy si nepřipadala tak odhaleně, tak zranitelně.

Aspoň... nikdy za patnáct let.

Srdce jí začala vynechávat stejně jako kdysi v jeslích, když se ve dveřích objevil cizí člověk s nožem, a v mžiku byla zpátky tam, bezmocná a obklopená dospělými, kteří si přáli její smrt. Drtila ji hrůza. Trhala ji panika. Zaplavily ji vzpomínky z toho dne.

Ellen a Ellen, které stály z obou stran vedle ní, se k ní natáhly a pokoušely se ji utěšit, ale ucukla před nimi. Uviděla záblesky tváří, které byly jejich a přitom nebyly jejich, a to ji vyděsilo víc než všechno ostatní. Byly to triumfální a zlomyslné tváře a byl tu zase a znova Masakr, jenomže teď to bylo horší, protože neměla nuž a nebylo se kam schovat a Ellen a Ellen jí zabránil v tom, aby zachránila ostatní. Přesně tak, jak se o to tehdy pokusily.

Mysl umí dobře skrývat, ale nemůže nic vymazat. Může jenom zakrýt a zakryté věci nejsou pryč.

Minyina paměť v sobě měla ošidné místo, jako šuplík s tajnou přihrádkou – nebo vznášející se kouli s portálem uvnitř, který vede do celého světa nočních můr. Teď se to všechno otevřelo a pravda se vylila ven jako krev.